

A legtöbben akkor megyünk vért adni, ha valamilyen formában felhívják rá a figyelmünket. Vannak azonban, akik keresik az alkalmat, mikor, hol van erre lehetőség. Közéjük tartozik a záhonyi **Koi Tibor** is, aki már 106 alkalommal adott vért, segítve ezzel több, mint 300 emberen.

„Még ma is pontosan emlékszem az első véradásomra, 1976 júniusában Kisvárdán. Akkor már vezető beosztásban dolgoztam a vasútnál, így próbáltam vinni az eszmét a kollégáim között, és mindenkit arra buzdítottam, hogy ezt tegye. Azóta is folyamatosan figyelem a Vöröskereszt logóját, történéseit. 2010-ben megkaptam a „százszoros véradó” kitüntetést. A családomból a fiam, és a lányom, valamint korábban a két bátyám is rendszeres véradó volt. Nagyon fontos számomra a tudat, hogy ezzel az apró tűszúrással mennyit segíthetek, sőt hiszek a véradás élettani hatásában is, szinte felfrissülök tőle. Bárhova elutazok azért, hogy vért tudjak adni, ha erre a lakóhelyem közelében éppen nincs lehetőség. Általában hívom a barátokat, ismerősöket, aki jól van, jöjjön velem. Mindenkinek azt tanácsolom, hogy igyon nagyon sok folyadékot a véradások előtt. Próbálok egészségesen élni, vacsorára általában gyümölcstálat eszem, mézzel meglocsolva, dióhéjjal megszórva. Minden nap fogyasztok kefir és joghurtot, valamint a másfél liter folyadékról sem feledkezek meg. Amíg csak az erőm engedi, én segíteni fogok, és azon leszek, hogy a véradási kultúránk erősödjön. Én úgy gondolom, aki vért ad, az saját magából ad.”

A tragédiák sajnos őt sem kerülik el. Három éve tudták meg, hogy a felesége beteg, valamint idős édesanyját és anyósát is neki kell ápolnia, ami gyakran olyan feladatokat is igényel, ami nem férfimunka. Tibor azonban kedvesen mosolyogva meséli, hogy számára ezek nem okoznak gondot, ő bizony tud készíteni zserbót és joghurttortát is. Személyében egy olyan embert ismertünk meg, aki gondjai ellenére sem felejt el, hogy másokon segítsen.